

Echo 31. Toeristische bestemming Kameroen

Voor veel van mijn vrienden is het niet de vraag óf ze mij willen komen bezoeken in Batouri, maar wannéér. In totaal komen er acht op bezoek. Het is voor mij een feest om hen te laten zien hoe ik leef, ze gaan zelfs zonder problemen mee naar mijn werk in de dorpen en worden daar zeer gastvrij ontvangen. Kom daar in Nederland eens om!

Met een paar van hen, maak ik een vakantiereis door Kameroen.

Kerst 1983, onderweg naar Yokadouma

Het land, in oppervlakte vergelijkbaar met Frankrijk, wordt ook wel 'Afrika in het klein' genoemd: Oerwoud, savanne, woestijn, hoge bergen, palmenstranden, wildparken, traditionele koninkrijken en nomadenstammen, het is er allemaal te vinden.

Met mijn eerste bezoekers breng ik in 1983 de kerstvakantie door in Yokadouma, diep in het oerwoud van Zuidoost-Kameroen, waar we met een clubje SNV-ers een Nederlands getint oudjaarsfeestje vieren, compleet met oliebollen.

In 1984 krijg ik opnieuw bezoekers. Nadat zij uitgebreid met Batouri kennis hebben gemaakt en Leo achter mijn huis een kippenhok heeft getimmerd, vertrekken we voor een tocht naar het westen. Allereerst gaan we langs in het geboortedorp van mijn vriend in de Province du Sud, een lintdorp langs een rode zandweg midden in het oerwoud. Daar maakt Leo kennis met de 'moet-moet': wanneer hij 's morgens vroeg een ommetje maakt in korte broek komt hij terug, bedekt met rode jeukende vlekken, veroorzaakt door deze (bijna) onzichtbare vliegjes. In het oerwoud kun je je maar het beste van top tot teen met kleding bedekken tegen dit soort ongemakken, al betekent dat vaak behoorlijk zweten met die tropische temperaturen. 's Avonds en 's nachts is het er aardedonker want de hele streek is nog verstoken van elektriciteit, en gewapend met een zaklamp bezoeken we midden in de nacht de latrine achter het huis, terwijl de muizen over de dakspanten roetsjen.

De volgende dag vertrekken we, voorzien van een reeds gebraden kip-in-het-pannetje voor onderweg, richting Kribi, een kleine badplaats aan de oceaan, met een prachtig (kokos)palmenstrand.

Buitenlanders, werkzaam in steden als Douala of Yaoundé, brengen er vaak het weekend door, er zijn dan ook leuke hotelletjes en restaurantjes te vinden. 's Avonds kun je er onder de sterrenhemel, door plaatselijke vissers vers gevangen makreel *à la braise*, dat wil zeggen gegrild op een houtskoolvuurtje, eten. Na een paar dagen luieren, reizen we door naar

Vissersboten in de baai van Kribi

Een krijger beschermt de grote tamtam in Foumban

het noordwesten. In stadjes als Dschang en Foumban is het heerlijk toeven, want gelegen op een hoogte tussen 1200 en 1500 meter, en daarom met een aangenaam klimaat.

Het toeristisch hoogtepunt in het sultanaat Foumban, is zonder twijfel de grootste tamtam die ik ooit heb gezien, ik schat met een lengte van circa zeven meter. Deze bewerkte boomstam, die eenmaal per jaar naar buiten wordt gezeuld tijdens een traditioneel festijn, ligt opgesteld in een apart gebouw waar deze maar net in past.

Ook het museum van het traditionele koninkrijk van de Bandjoun in dezelfde streek, herbergt vele bezienswaardigheden, waaronder prachtige houtsnijwerken, aangebracht op de palen van het koninklijk paleis, waarop het ronde grasdak rust.

Ten westen van Douala aan de Atlantische kust ligt Limbe, een badplaats met zwart strandzand, afkomstig van de (uitgedoofde) vulkaan Mount Cameroon, die met zijn hoogte van 4100 meter veruit het hoogste punt van Kameroen vormt en een aangenaam klimaat kent. Daar bezoek ik in 2010 met Kameroense vrienden o.a. de botanische tuinen, hetgeen één van hen de teleurstellende opmerking ontlokt dat hij 'iedere dag al

door bomen in zijn oerwoudsdorp is omgeven'...

Een voor hen

heel wat opwindender ervaring vormt het bezoek aan het Limbe Wildlife Center, waar o.a. slachtoffers van illegale dierenhandel worden opgevangen, waaronder de enorme gorilla Batek, die ooit door Selma Forotti is gered. Zó hadden onze Kameroense reisgenoten nooit naar wild gekeken: wilde dieren vormden voor hen slechts onderdeel van een heerlijk maal...

De dag voor kerst in 1985 sta ik 's middags, toch wel wat nerveus, op het vliegveld van Batouri om twee andere vrienden op te halen. Binnen 24 uur na hun vertrek van Schiphol, dalen zij in Batouri onder de

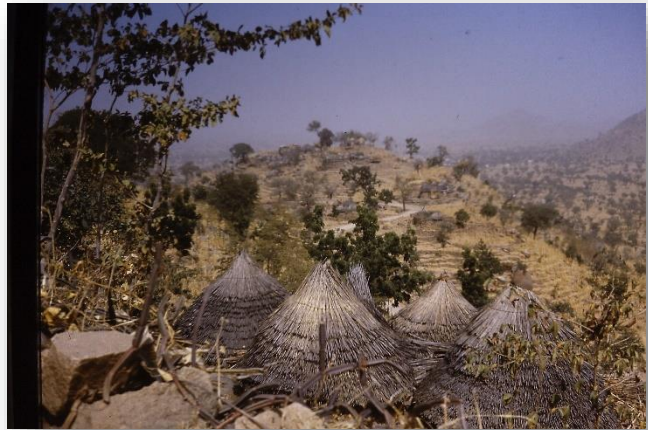

Houtsnijwerk in Bandjoun

Jachttrofeeën

tropenzon de vliegtuigtrap af. Kerst in de tropen is een bijzondere ervaring. Het bijwonen van de nachtmis met zang en dans, waar moeders met hun baby aan de borst meedeinen op het ritme van de tamtam, is een ware belevenis. Kerst duurt in Kameroen slechts één dag, dus op de 26e vertrekken we, met als eindbestemming het Waza Nationaal Wildpark. Mijn bezoekers vallen, naarmate we verder naar het noorden reizen, van de ene in de andere

Ronde puntmutshuizen

Nijlpaarden in de zon

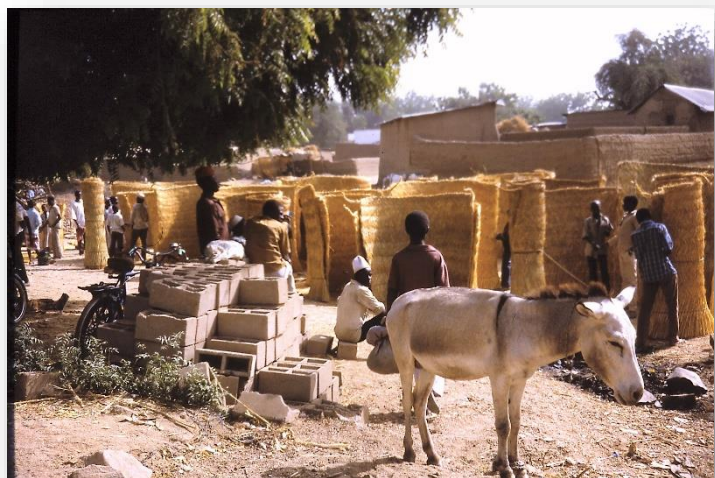
verbazing. In Garoua-Boulai, een grensstadje dat onmiskenbaar een sfeer van smokkelaars ademt en onze eerste stop vormt, verbaast S. zich over *la douche*, waar *Auberge de la Frontière*, het hotel waar we overnachten, over zou beschikken. Dat blijkt te bestaan uit een hokje van verroeste golfplaten tussen de autowrakken, met daarin slechts een emmer lauw water. Het landschap verandert in dit droge jaargetijde van groen naar geel, de

hutten van vierkant naar rond, de

rivieren naar droge beddingen waarin vrouwen een kuil graven op zoek naar een beetje water om er de was in te kunnen doen.

Het '*Campement du Buffle Noir*' is een klein wildpark ten noorden van Ngaoundéré, waar we na een volgende etappe neerstrijken. In dit idyllisch gelegen wildresort worden we op het terras omgeven door aapjes, die nieuwsgierig en krijsend om ons heen dartelen. We zwemmen er in het koele rivierwater van de Bénoué tussen zwarte rotspartijen, en kijken vanaf grote hoogte naar een groep nijlpaarden, die er in de zon liggen te stoven.

Verder gaat het richting Garoua, een stad met een heel andere sfeer dan Batouri. Onderweg passeren we dorpjes met ronde hutten en graansilo's op hoge boomstammen geplaatst, en zo bescherming biedt tegen allerlei gulzige dieren die door het graan worden

'Bouwmarkt' in Garoua

Vrouwen van het dorps hoofd

aangetrokken. Rijdend door het grillige, gortdroge landschap van Rhumsiki, schijnt de tropenzon onbarmhartig op het dak van onze auto. Een fris drankje in een van de vele barretjes langs de stoffige weg lest onze dorst. En onderweg worden we zomaar ergens getrakteerd op een traditionele dans door de vele vrouwen van een plaatselijk dorps hoofd.

grotendeels uit moslims, met hun eigen cultuur. Al vroeg in de morgen klinkt er de oproep tot gebed vanaf de minaret. Er is een levendige markt, waar we inslaan voor oudjaar, dat we doorbrengen in het comfortabele huis van een stel SNV-ers, die op vakantie in Nederland zijn. SNV-ers vormen in Kameroen één grote familie, je kunt er in bijna iedere grote stad terecht. Een veilig idee, zeker als je op onbekend terrein dreigt te stranden.

Verder naar het noorden bereiken we dan eindelijk het Waza

In deze noord-provincie bestaat de bevolking

Landschap rond Rhumsiki

Nationaal Park. Het is de ideale tijd van het jaar nu het groen is verdord en de dieren daarom goed zichtbaar zijn op de kale savannes. Onder begeleiding van een deskundige gids doorkruisen we het park: giraffes,

Schedel van een olifant in Waza

gazellen, allerlei klein wild maar vooral olifanten, heel veel olifanten komen we tijdens onze safaritocht tegen. Het is een onvergetelijke ervaring om zomaar 'in het wild', zó dichtbij een kudde olifanten gade te slaan, die onbekommerd staan te drinken en te badderen bij een meertje.

Genoemde vakantie-uitstapjes vormen nog maar een beperkte greep uit de toeristische hoogtepunten in Kameroen. Door de coronacrisis waar we nu nog middenin zitten, is het niet eenvoudig om naar Kameroen te reizen. Daarnaast vormen de politieke spanningen tussen de regering en de Engelstalige bevolking in de noordwestelijke provincies een extra moeilijkheid om een ontspannen vakantiereis door het land te maken. Eeuwig zonde, voor zo'n prachtig land met aardige bewoners!

Zó dichtbij...

Ria Verbeek
©Terug naar Batouri
Mei 2021